

РЕШЕНИЕ

№ 4659

гр. София, 19.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 22.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13570** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], гр. С.,район „В.“,[жк], ул. 732-ра № 20, представлявано от управителя М. И. М., чрез процесуален представител адв. С. Ц. от САК, срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22220518007102-091-001/24.07.2019 г., издаден съвместно от Т. Б. Г. – възложил ревизията, и М. С. С. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1741/15.10.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”.

С оспорения РА са установени допълнителни задължения за данък върху добавената стойност по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, в размер на 14698,86 лв. и са определени лихви за забава в размер на 4117,06лв., вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит в данъчни периоди м. 11 и м. 12.2017 г. и по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2017 г., в размер на 15 000,00 лв. и лихви за забава в размер на 6 117,22 лв.

В жалбата се твърди, че РА е незаконосъобразен и неправилен поради противоречие с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Не са спазени принципите на законност, обективност и служебно начало. Ревизиращият орган не е преценил всички доказателства, вкл. и представените от жалбоподателя. Незаконосъобразно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит единствено поради липса на кадрова обезпеченост на доставчика. Жалбоподателят сочи, че не е

доказано наличието на знание у него за извършените от доставчика нарушения. Оспорването се поддържа от представител по пълномощие адв. Ц., която представя писмени бележки. Претендира присъждането на разноски по представения списък.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП-С. чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в производството. Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220518007102-020-001/21.11.2018 г., изменена със Заповед № Р-22220518007102-020-002/21.02.2019 г. и Заповед № Р-22220518007102-020-003/26.03.2019 г., с които е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди от м. 01 до м. 12.2017 г. и за корпоративен данък за данъчен период 2017 г. Със заповедта за възлагане на ревизията съобразно изискванията на чл.113, ал.1 ДОПК са определени данните за ревизираното лице по чл.81, ал.1, т.2-5 ДОПК, както и ревизиращите органи по приходите и срокът за извършване на ревизията. На проверявания данъчен субект в съответствие с изискванията на чл. 113, ал. 2 ДОПК е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия по електронен път на 30.11.2018 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22220518007102-092-001/28.05.2019 г. В срока по чл.117, ал.5 ДОПК ревизираното дружество е подало писмено възражение, вх.№ 53-00-111*6/10.07.2019 г. Същото е разгледано от органите по приходите по същество и е прието за неоснователно. Ревизията приключва с РА № Р-22220518007102-091-001/24.07.2019 г., издаден от Т. Б. Г. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган възложил ревизията, и М. С. С. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на проверяваното дружество по електронен път на 28.07.2019 г. Ревизионният акт е обжалван по административен ред пред директора на Дирекция „ОДОП“ с жалба, вх.№ 53-03-2634/09.08.2019 г. по регистъра на ТД на НАП - С.. С Решение № 1741/15.10.2019 г. РА е потвърден в частта относно установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 11.2017 г. и м. 12.2017 г., ведно със съответните лихви, и в оспорената част на установените задължения по ЗКПО за 2017 г., ведно със съответните лихви, като в останалата част жалбата е оставена без разглеждане като недопустима.

В хода на ревизията е установено, че декларираната дейност на дружеството през ревизирания период е проектиране, производство и доставка на устройство в областта на измерване, контрол и автоматизация на технически обекти. Дейността се осъществява в офис, търговски отдел, производствена част, склад, лаборатория и др. помещения в [населено място], [улица], Б. „С.“, сграда С. На ревизираното дружество са връчени две искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ - №Р-22220518007102-040-001/12.12.2018 г. и №Р-22220518007102-040-002/18.02.2019 г. В отговор жалбоподателят е представил документи съответно на 14.01.2019 г. и на 28.02.2019 г.

В хода на ревизията е установено, че на ревизираното лице са издадени от [фирма]

следните фактури: № [ЕГН]/17.11.2017 г. и № [ЕГН]/23.11.2017 г. с предмет „услуга по договор“ и №[ЕГН]/30.11.2017 г., № [ЕГН]/07.12.2017 г, № [ЕГН]/12.12.2017 г., и № [ЕГН]/18.12.2017 г. с предмет „съгласно договор за консултантска услуга“. На основание чл.45 ДОПК е извършена насрещна проверка на доставчика на жалбоподателя [фирма]. В хода на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ № 22221019001389-040-001/14.01.2019 г. Резултатите от проверката са отразени в Протокол за извършена насрещна проверка № П-22221019001389-141-001/ 01.03.2019 г. На посочения адрес не е намерен представител или упълномощено лице на доставчика при двукратни посещения от данъчните органи. Изпратено е и писмо с обратна разписка и на декларирания електронен адрес. Обратната разписка е върната с гриф „Непознат на адреса“. Искането е връчено по реда на чл.32 ДОПК. На 10.04.2019 г., след приключване на проверката, от задълженото лице по електронен път са постъпили следните доказателства: придружително писмо, кредитно известие /КИ/ № 10...10/11.12.2017 г. към фактура № 0...9/07.12.2017 г.; КИ № 10...11/13.12.2017 год. към фактура № 0...11/12.12.2017 г.; Договор за консултантска услуга от 14.11.2017 г. с предмет: да извърши проучване на законовите рамки и пазарните възможности в Република М., Република България и трети страни относно изграждане и технологично оборудване на високотехнологични оранжерии за отглеждане на технически култури /коноп и тютюн/ или за „интелигентни ферми“ с цел продажба на сензори, преобразователи контроли и др. от продуктовата гама на „Д. Инструмент“О.; да подготви за сключване договори за коопериране, сътрудничество или директно за покупко – продажба; да консултира фирмата за намиране на инвестиции, включително по европейски програми, необходими за реализирането на стратегически проекти за развитието ѝ; да осигурява и подпомага фирмата със специалисти при изработването на проектите. Представени са и два приемо-предавателни протокола към договора за консултантски услуги. След извършена проверка в информационните масиви на НАП ревизиращият екип установява следното: Този доставчик е deregистриран по ЗДДС по инициатива на органите по приходите на 01.12.2017 г.; Процесните шест фактури са включени в СД по ЗДДС за съответните данъчни периоди; Основната дейност на това дружество е: производствена и търговска дейност в областта на селското стопанство; вътрешно и външно търговска дейност; представителство, предприемачество, агентство и консултации в полза на местни и чуждестранни физически и юридически лица, както и всяка друга търговска дейност незабранена от закона. През проверявания период този доставчик е имал само едно лице назначено по трудов договор на длъжност „счетоводител“. Липсват данни за изплатени суми по чл.57 ЗОДФЛ и чл. 73 за изплатени суми на фирми. За периода на регистрация по ЗДДС от м. септември 2015 г. до м. юли 2017 г. това дружество е подавало справки-декларации със резултат 0,00 лв. /няма деклариран ВОД, доставки по глава Трета от ЗДДС или освободени доставки/.След този период доставчикът декларира облагаеми доставки като единствени негови клиенти са „Д. Инструмент “ О. и [фирма], а предметът на доставките е „услуги по договор“. Представените кредитни известия от [фирма] към издадени на ревизираното лице фактури са след deregистрацията му по ЗДДС. Проверката установява също така, че фактура № 12 от 18.12.2017 г. е издадена след deregистрацията на доставчика по ЗДДС /01.12.2017 г./ и за нея няма отразено кредитно известие в дневник покупки на ревизираното лице и няма отразен протокол в дневник продажби за самоначисляване на неправомерно ползвания данъчен кредит.

За процесния период в дневника за покупки доставчикът е включил 2 фактури от [фирма], с предмет на доставките - услуги. Отразени по този начин не може да се установи видът на услугите, а при проверка в електронния регистър на НАП се установява, че [фирма] за процесните периоди не разполагат с наети лица по трудови и извънтрудови правоотношения, които биха могли да извършат фактурираните услуги. В предходни години е имало наети лица само в областта на Товарен автомобилен транспорт. Предвид обстоятелството, че ревизираното лице си е самоначислило ДДС с протоколи по чл.117 от ЗДДС, отразени в дневника за продажби в данъчен период м.12.2018 г., за ползвания данъчен кредит по фактури №9/07.12.2017 г. и №11/12.12.2017 г. в общ размер на 11 250,00 лв. е начислена само лихва за извършената по-късно корекция в размер на 1 140,72 лв. за този данъчен период. След анализ на събраните доказателства ревизиращият екип приема, че по процесните фактури не са извършени реални доставки, неправомерно е ползван данъчен кредит. С оглед констатациите относно ДДС е прието, че ревизираното лице е отчело като разход заплащането на услуги по фактури, издадени от [фирма]. Този разход участва при формирането на облагаемата печалба за 2017 г., като същият е намален със стойността на услугите без същите да са реално доставени. Ревизиращият екип приема, че са налице предпоставките на чл.16, ал.2, т.4 ЗКПО и е увеличил финансовия резултат за 2017 г., на основание чл.26, т. 2, във вр. чл.23, ал.2, т.1 ЗКПО със 150 000 лв.

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза, в заключението на която е отразено следното: Към фактури №№ [ЕГН]/07.12.2017 г. и [ЕГН]/12.12.2017 г. са издадени кредитни известния и протоколи по чл.17 от ЗДДС, като фактурите са сторнирани. Фактура №[ЕГН]/18.12.2017 г. също е издадена след датата на регистрация по ЗДДС на доставчика /01.12.2017 г. – стр.12 от РД/, но за тази фактура не се прилагат кредитно известие и протокол по чл.17 от ЗДДС; [фирма] твърди, че ф.№[ЕГН]/18.12.2017 г. е анулирана /в Обяснителна записка на управителя – лист 34 от делото – издадено КИ №13/22.02.2018 г./, но в РД – стр.14, лист 79-2 от делото е записано, че при проверка в ПП V. 14 не се установява това кредитно известие да е отразено, поради което не се признава данъчен кредит в размер на 5000,00 лв. по тази фактура. Поради тази причина експертизата приема ф.№[ЕГН]/18.12.2017 г. за процесна; Процесните фактури са включени в оборота по подсметки 602.22 Разходи за външни услуги по договор и 602.23 Разходи за външни услуги – консултантска услуга; Плащанията са извършени като от касата с разходни касови ордери /РКО/ са изтеглени суми /регистър Главна книга на сметка 501 Каса – лист 189-190 от делото/ и с вносни бележки се превеждат по сметка /IBAN [банкова сметка] при А. И. Б./ на доставчика общите суми по всяка от процесните фактури. Сметката на доставчика е посочена в процесните фактури; Приемо-предавателните протоколи № 1/16.11.2017 г. и № 2/23.11.2017 г. се свързват с издадените процесни фактури №№ [ЕГН]/17.11.2017 г. и [ЕГН]/23.11.2017 г. по дати; не се представят други протоколи, свързани с фактури №№ [ЕГН]/30.11.2017 г. и [ЕГН]/18.12.2017 г.; Относно реализацията експертизата проследява записите по сметка 703 Приходи от продажби на услуги, след издаване на първата процесна фактура, след датата 17.11.2017 г.: ел. стоки, калибриране, функционална диагностика, ремонт. Не се представят фактури за приход, свързани с разходите по процесните фактури. Посочените видове услуги, по които е начислен приход по издадени фактури от жалбоподателя не могат да се свържат с начисления разход, вписан в протоколи №№1

и 2 от 16.11.2017 г. и 23.11.2017 г. Видно от представената оборотна ведомост за 2017 г. /лист 280-281 от делото/ - не се водят сметки за разходи за бъдещи периоди, по които да са отнесени разходите за външни услуги, свързани с процесните фактури; Начислен е приход, свързан с дейността, която извършва „Д. Инструмент“ О. – проектиране, производство и доставка на устройства в областта на измерване, контрол и автоматизация на технологични обекти, а не с тази, в която инвестира и с която са свързани процесните фактури.

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по-горе констатации, че атакуваният РА № Р-22220518007102-091-001/24.07.2019 г., е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидените форма и съдържание съгласно чл. 120 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. Видно от приложеното копие на процесния РА № Р-22220518007102-091-001/24.07.2019 г., същият е подписан с електронни подписи. С оглед разпоредбата на чл.16, ал.1, т.1 ЗЕДЕП по делото са представени удостоверения за квалифициран електронен подпис на органите по приходите, подписали РА, както и на лицата, издали РД и ЗВР, от които се установява, че са подписани с квалифициран електронен подпис по смисъла на чл.16 ЗЕДЕП.

Ревизиращият орган е отказал право на приспадане на данъчен кредит по процесните 6 бр. фактури, издадени от [фирма] , като е приел, че по тях няма реално осъществени сделки.

Този извод е правилен.

Правото на приспадане на данъчен кредит е субективно публично право на данъчно-задълженото лице с насрещен субект приходната администрация. Това право е обусловено от кумулативното осъществяване на материалноправните предпоставки на регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав, който наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС изисква и установяването на реално получаване на стоките или услугите по облагаемата доставка. Съгласно чл.69,ал.1,т.1 от ЗДДС, когато стоките или услугите се използват за целите на извършените от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице му е доставил или предстои да му достави. Съгласно чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по закона за получени стоки или услуги по облагаеми доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на

приспадане данък стане изискуем, арг. чл.68, ал.2 от ЗДДС. Следователно за да възникне право на приспадане на данъчен кредит следва да е осъществена реална доставка, която изпълнява критериите на чл.6, ал.1 и чл.9 ал.1 от ЗДДС, както и да са налице предвидените в чл.71, т.1 ЗДДС документи. В този смисъл е и константната практика на ВАС и СЕС - за да е налице право на приспадане на данъчен кредит е необходимо наличието на две кумулативно дадени предпоставки - стоките да са били доставени или услугите – извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава-членка, може да се счита за служещ за фактура. В т.30 от Решение на СЕС от 31.01.2013 г., постановено по дело С-642/11 се казва, че „в съответствие с членове 167 и 63 от Директива 2006/112 правото на приспадане на начислен ДДС по принцип е свързано с действителното извършване на облагаема сделка”, а в т. 44 е заявено, че „принципът на данъчен неутралитет допуска на получател на фактура да се откаже право на приспадане на ДДС, платен за получена доставка, по съображение че липсва облагаема сделка”.

Съобразно константната практика на ВАС доказателствата за реалното осъществяване на доставката на услуга могат условно да бъдат разделени на две групи: в първата група са доказателствата, установяващи потенциалната възможност да осъществяване на доставката - материално-техническата и кадрова обезпеченост на доставчика, а във втората група - доказателствата, сочещи прякото ѝ реализиране - протоколи за приемане на работата, доказателства за осчетоводяване и начин на остойностяване като количествено-стойностни сметки и др. Липсата на която и да е от двете групи доказателства обуславя нереалност на фактурираната доставка и непризнаване на правото на приспадане на данъчен кредит.

Извършената насрещна проверка на доставчика [фирма] установява, че това дружество е дерегистрирано по ЗДДС на 01.12.2017 г., като след датата на дерегистрацията е издало на жалбоподателя три фактури - № [ЕГН]/07.12.2017 г, № [ЕГН]/12.12.2017 г. и № [ЕГН]/18.12.2017 г.(По първите две има кредитни известия, съставени също след дерегистрацията). Предметът на сключения на 14.11.2017 г. договор за консултантски услуги изисква за реалното му осъществяване наличието на висококвалифицирана работна ръка, служители или наети лица, притежаващи специфични знания и умения. Следователно определящо при избора консултант е наличието на специални знания, умения, опит и квалификация в определената в договора област. Проверката констатира, че през проверявания период този доставчик е имал само едно лице назначено по трудов договор на длъжност „счетоводител“. Липсват данни за изплатени суми по чл.57 ЗОДФЛ и чл. 73 за изплатени суми на фирми. Управителката С. С. е работила по трудови правоотношения в други дружества на длъжности и сфери, неотнормирани към процесните доставки – технически сътрудник офис, крупие, администратор хотел, агент продажби ИКТ, касиер обменно гише и т.н. Не са представени и доказателства, че фактурираните услуги са извършени от предходен доставчик.

При проверка в електронния регистър на НАП се установява, че за периода на регистрация по ЗДДС от м. септември 2015 г. до м. юли 2017 г. това дружество е подавало справки-декларации със резултат 0,00 лв. /няма деклариран ВОД, доставки по глава Трета от ЗДДС или освободени доставки/, а за периодите м. 07 и процесните м. 11 и м. 12.2017 г. е деклариран ДДС за внасяне в минимални размери – 136,84 лв., 1,27 лв. и 6,16 лв. На практика единствен клиент в процесните периоди е

ревизираното лице. Всъщност няма данни за действително извършвана стопанска дейност от този доставчик, освен издаването на данъчни фактури. Анализът на събраните по делото доказателства установява, че доставчикът [фирма] не притежава нужния кадрови потенциал за осъществяване на договорените услуги и правилно ревизиращият екип и решаващият орган са приели, че по процесните фактури не са осъществени реални сделки.

Представените както в хода на ревизионното производство, така и пред настоящата инстанция доказателства не опровергават изводите на органите по приходите и не доказват реалността на фактурираните услуги. Следва да се отбележи, че представените писмени доказателства са частни документи, които не обвързват съда с материална доказателствена сила и правилно са ценени съвкупно с останалите доказателства по делото. Представените пред настоящата инстанция документи са изготвени единствено за целите на процеса и във връзка със защитната теза на жалбоподателя. Липсва обяснение защо не са представени още в хода на ревизионното производство. По отношение на представеното кредитно известие № 13 от 22.02.2018 г. съдът намира следното: Същото е издадено във връзка с анулирането на фактура № [ЕГН]/01.12.2017 г. На първо място фактура от тази дата не е представена като доказателство по делото. На второ място дори да се приеме, че е сгрешена датата и се касае до ф/ра № 12 от 18.12.2017 г., то проверката в електронния регистър на НАП установява, че това кредитно известие не е отразено, поради което законосъобразно ревизиращият екип е включил начисления по нея ДДС в общата сума на отказаното право на приспадане на данъка. Освен това същата фактура е издадена след deregистрацията на доставчика по ЗДДС, което е в нарушение на закона. По отношение на приемо-предавателните протоколи съдът установи наличието на несъответствия, които не бяха обяснени в хода на процеса. Съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза приемо-предавателните протоколи № 1/16.11.2017 г. и № 2/23.11.2017 г. жалбоподателят свързва с издадените процесни фактури № [ЕГН]/17.11.2017 г. и № [ЕГН]/23.11.2017 г. Експертът установява, че по двата протокола общата сума на извършената работа е 34 000,00 лв. без ДДС, от които 3 750,00 лв. без ДДС са изплатени и тази сума – 3 750,00 лв. се свързва с ф.№[ЕГН]/17.11.2017 г. Общата сума по двете фактури е в размер на 38 750,00 лв. без ДДС., т.е. с 4750,00 лв. повече от приетата работа с двата протокола. Освен описаните приемо-предавателни протоколи, не са представени други, които да се свържат с останалите две процесни фактури № [ЕГН]/30.11.2017 г. и № [ЕГН]/18.12.2017г. В приемо-предавателен протокол № 1/16.11.2017 г. е отразено, че доставчикът е провел среща и е договорил действия за алтернативен проект с фирма от Република С. М., но не са представени никакви доказателства за реалното осъществяване на такава дейност. Липсва каквато и да е писмена следа за извършването на такива преговори и постигнати договорености, освен заявеното от самия доставчик. В приемо-предавателен протокол № 2/23.11.2017 г. е отразено, че за резултатите от работата доставчикът представя на ревизираното лице писмен доклад. Такъв обаче по делото не е представен. Единственият приет като доказателство доклад е от 16.11.2017 г. към ППП № 1 от същата дата.

От друга страна вешото лице не е могло да провери счетоводство на доставчика. От [фирма] не е представена аналитична счетоводна отчетност /надеждна одитна следа/, която да удостовери без съмнение отразяването на доставките в неговото счетоводство, а при отразяването само в счетоводството на ревизираното лице не

може да се направи взаимовръзка между страните по доставките и само въз основа на вписванията в него да се обоснове извод, че доставчикът действително е имал възможност да извърши доставките към ревизираното лице.

По отношение на договора с [фирма] съдът намира, че той не обосновава реалност на спорните доставки, тъй като не доказва услугите да са извършени от посочения във фактурите доставчик. Съгласно Решение на СЕС по дело № С-18/2013 „Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато, въпреки че услугата е била доставена, се установява, че тя не е била действително извършена от този доставчик или от негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи“.

За да е налице реална доставка не е достатъчно само документалното оформяне на същата – договори, фактури, приемателни протоколи и осчетоводяване. Правилното осчетоводяване и плащане се потвърждава от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, но само по себе си това не е доказателство за реалност. Основополагащ е фактът, дали посочения във фактурите доставчик и могъл реално да извърши договорените услуги. А доказателствата по делото еднозначно сочат, че [фирма] не е притежавал кадрови потенциал за осъществяване на сочените услуги.

Нормата на чл. 69, ал. 1 ЗДДС регламентира изискването доставките да са свързани с облагаемата икономическа дейност на получателя. В своята практика ВАС нееднократно е посочвал, че преценката доколко получените доставки са за извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки по смисъла на чл. 69, ал. 1 ЗДДС следва се прави към момента на извършването им и във връзка с реално осъществяваната икономическа дейност на регистрираното лице, а не с оглед хипотетичната възможност да се осъществява всяка незабранена от закона дейност и то в бъдещ период. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че: *„Не се представят фактури за приход, свързани с разходите по процесните фактури. Посочените видове услуги, по които е начислен приход по издадени фактури от жалбоподателя не могат да се свържат с начисления разход, вписан в протоколи №№1 и 2 от 16.11.2017 г. и 23.11.2017 г.“*. Следователно фактурираните услуги не са използвани от ревизираното дружество за целите на извършвани от него лице облагаеми доставки, което е нарушение на изискванията на чл.69, ал.1 ЗДДС.

С обосновката за недоказани реални доставки е преобразуван финансовия резултат по чл.26, т.2, вр. чл.10, ал.1 и ал.2 ЗКПО за 2017 г. със стойностите по описаните фактури и е променен декларирания от дружеството финансов резултат. Съгласно разпоредбата на чл. 26, т. 2 от ЗКПО не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по този закон. Чл.10, ал.1 ЗКПО определя, че документално обоснован е счетоводен разход, който се основава на първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. С оглед констатациите относно нереалността на доставките се налага изводът, че са в процесните фактури са отразени неверни стопански операции, поради което са налице предпоставките на чл.26, ал.1 ЗКПО.

Установено е, че дружеството-жалбоподател е осчетоводило същите по дебита на сметка 602 „Разходи за външни услуги“, от което следва, че фактурите са отчетени

като разходи за съответния период. С издадените фактури са отчетени суми, водещи до неправомерно намаляване на финансовия резултат, съответно намаляване на дължимия корпоративен данък. Правилно ревизиращите органи са приели, че с издадените фактури са отчетени суми, водещи до неправомерно намаляване на финансовия резултат, съответно намаляване на дължимия корпоративен данък. Съдът намира, че извършеното преобразуване на счетоводния финансов резултат е законосъобразно.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 1604,48 лв., определен по реда на чл. 8, ал. 1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „В.“,[жк], ул. 732-ра № 20, срещу Ревизионен акт № Р-22220518007102-091-001/24.07.2019 г., потвърден с Решение № 1741/15.10.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, в обжалваните части, с които са установени задължения по ЗДДС, в размер на 14698,86 лв. и са определени лихви за забава в размер на 4117,06лв. и в частта на установени задължения по ЗКПО за 2017 г., в размер на 15000,00лв. и начислени лихви за забава в размер на 2000,16 лв.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район В., ж.к. „Б.“, ул. 732-ра № 20, да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“-С. разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 1 604,48 /хиляда шестстотин и четири лв. и 48 ст./ лева. Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: